

[Gert Petersen]

støtte, som jo også indgår i planen, må der efter vores opfattelse være tale om et styringsinstrument til fremme af beskæftigelse og andre samfundsmæssige interesser, og de ansatte bør have mulighed for at kontrollere, at dette er tilfældet.

Men socialistisk folkeparti er ikke noget alt-eller-intet-parti. Vi er indstillet på samarbejde, forhandlinger og kompromiser, der tager hensyn til alle parter synspunkter, hvis fællesnævneren, der udarbejdes, er med til at føre Danmark bort fra den katastrofale situation. Det bør naturligvis være ægte forhandlinger uden ultimative oplæg. Vi er villige til at vise imødekommethed, men så forventer vi også en tilsvarende imødekommethed over for vore synspunkter. Så tror jeg, at vi langs ad vejen kan nå til enighed om udmøntning af de initiativer, som regeringen har lagt op til. Såfremt det afspejles i de ændringsforslag, regeringen vil stille til finanslovsforslaget, vil vi selvsagt have en positiv stilling til finansloven.

Den holdning fra vores side skyldes bl. a. statsministerens åbningstale. Vi er ikke enige med ham i alt, hvad han har sagt. Således mener vi, at han bør overlade til de fagorganiserede arbejdere og deres organisationer at finde ud af deres egne lønforhold. De har ikke brug for formanende pegefingre. Men åbningstalen adskilte sig fra tidligere derved, at den rent faktisk afspejlede det beskæftigelsesprogram, som socialdemokratiet er gået til valg på. Det er også derfor, åbningstalen bliver så voldsomt kritiseret fra borgerlig side her i salen. Det er vel nok en begivenhed, der har noget med valgets udfald at gøre, men det er en positiv begivenhed. Vi har kritiske bemærkninger om programmet, vi synes ikke, det er godt nok, stærkt nok, men det er et fremskridt, og hvis regeringen vil tage socialdemokratiets handlingsprogram som udgangspunkt, således som det er sket i den tale, statsministeren åbnede arbejdet med, imødeser jeg et samarbejde om økonomisk politik, hvor kampen mod arbejdsløsheden er prioriteret højest. Vi opfatter åbningstalen som udtryk for en ny prioritering af de økonomiske opgaver, netop sådan at beskæftigelsen får førsteprioritet, og vi har naturligvis især med tilfredshed bemærket, at kampen mod ungdomsarbejdsløsheden rangerer højest inden for den ramme.

Til afslutning vil jeg gøre tre bemærkninger, idet jeg, hvad det udenrigspolitiske angår, vil henvise til, at hr. Pelle Voigt senere uden for ordførerrækken vil fremlægge nogle synspunkter fra SFs folketingsgruppe vedrørende den internationale politik, militærpolitik osv.

For det første skal ingen regering uanset farve regne med socialistisk folkepartis medvirken til såkaldte indkomstpolitiske indgreb, dvs. anvendelse af tvang over for de fagorganiserede arbejdere. Deres løn- og arbejdsforhold skal og må være deres egen sag. Det er efter vores opfattelse et grundlæggende træk i demokratiet. Vi SFere vil ikke have polske tilstande i Danmark.

For det andet lider statsministerens tale under en svaghed, nemlig at mens tonen i den er meget positiv, så er den jo ikke alt for konkret. Derfor vil jeg godt understrege, at det er en konkret politik, SF vil støtte. De hensigter, som åbningstalen giver udtryk for med hensyn til beskæftigelse og uddannelsesstøtte, må omsættes i handling – og helst så snart som muligt. Gode ord er naturligvis bedre end dårlige ord, men det er handlingerne, som er afgørende. Jeg håber og tror, at der vil blive sat handling bag denne åbningstale.

For det tredje. Vi ved godt, at der skal et flertal til for at lovgive. Jeg vil indstændigt, indtrængende advare regeringen mod at søge at skabe det flertal ved hjælp af partier til højre i salen. Så kan man på forhånd fra socialdemokratiets side – og for den sags skyld også fra vores side – sige farvel til finansieringsreform, olieskat, udvidet boligbyggeri, reform af uddannelsesstøtte og meget andet, som der er lagt op til i åbningstalen. Skal der skabes flertal for disse fremskridt, må det i det væsentlige bygge på regeringspartiet, SF, de radikale og – vil jeg mene – også VS. Det forudsætter meget stor fordomsfrihed hos disse partier, os selv inklusive.

Det gælder de radikale. Jeg må erkende, at deres politik forekommer mig egentlig mere og mere noget uigennemsigtig – og ofte ultimativ. Hvad side hører de radikale til på? Jeg tror og håber, at den sociale og humanistiske tradition, som har spillet en stor rolle i det radikale venstres historie, vil sejre, så at de uden forhåndsbetingelser vil lette og støtte gennemførelsen af den reformpolitik, der nu